

Ув'язнені маки

Микола Руденко

Розквітнув мак на табірній землі.
В людей, котрі до жартів неохочі,
Розгладжувались зморшки на чолі
І веселішали суворі очі.

Цим квітам не судився шир полів —
І через те вони такі не пишні.
Є кілька справжніх макових голів,
А інші розміром
Ледь-ледь до вишні.

Коли ж я цей врожай збирати став
(Вклоняюся тобі, життєва сило!),
Від маківок знедолених дістав
По два зернятка —
А таки ж вродило!

І я подумав: для людських умів
Земля приготувала долі гірші —
Якби ж то я залишити зумів
У пам'яті людській хоч зо два вірші.